

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 50

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
10.	— Decret privind acordarea gradului de general de brigadă cu o stea unui colonel din Ministerul Apărării Naționale și trecerea acestuia în rezervă cu noul grad	2	12–13
11.	— Decret privind acordarea Drapelului de luptă Brigăzii Speciale de Intervenție a Jandarmeriei „Vlad Țepeș” din Ministerul Afacerilor Interne	2	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 423 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (4) cuprins în titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002	3–7		
Decizia nr. 430 din 24 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004.....	7–11		
		Decizia nr. 489 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (1) pct. 8 și alin. (2) și art. 108 alin. (1) lit. a) pct. 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	12–13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		8. — Ordin al ministrului transporturilor pentru stabilirea condițiilor de operare în spațiul aerian național a aeronavelor civile motorizate fără pilot la bord	13–14
		★	
		Lista asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială, cărora li s-au alocat subvenții de la bugetul local al municipiului Baia Mare în anul 2013 finanțate în baza Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială	15
		★	
		Rectificări	15

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind acordarea gradului de general de brigadă cu o stea
unui colonel din Ministerul Apărării Naționale
și trecerea acestuia în rezervă cu noul grad

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale și Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. 127/2013,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnului colonel Ștefan *Mihai* Marius i se acordă gradul de general de brigadă cu o stea și trece în rezervă cu noul grad.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 17 ianuarie 2014.
Nr. 10.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind acordarea Drapelului de luptă Brigăzii Speciale
de Intervenție a Jandarmeriei „Vlad Țepeș”
din Ministerul Afacerilor Interne

În temeiul prevederilor art. 92 și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă Drapelul de luptă Brigăzii Speciale de Intervenție a Jandarmeriei „Vlad Țepeș” din Ministerul Afacerilor Interne.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 ianuarie 2014.
Nr. 11.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 423**

din 24 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (4) cuprins în titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Cluj și de Biserica Unitariană Maghiară, prin Episcopia Unitariană Cluj, în Dosarul nr. 3.649/117/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 259D/2013.

La apelul nominal se prezintă pentru partea Biserica Unitariană Maghiară, prin Episcopia Unitariană Cluj, domnul avocat Somai József László, din Baroul Cluj, cu delegație depusă la dosar, pentru părțile Ambrus Erzsébet, Ambrus Kíry-Noémi, Ana Botușan, Dimitrie Botușan și Eugenia Șerban, doamna avocat Mihaela Elena Burzo din Baroul Cluj, cu delegație depusă la dosar, pentru părțile Lucia Dumuț și Mihail Dumuț, doamna avocat Raluca Stoinea din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, pentru Daniela Lucia Zaharia, doamna avocat Onuța Igor din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții Biserica Unitariană Maghiară, prin Episcopia Unitariană Cluj, care arată că textul de lege criticat încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție, deoarece unor situații juridice similare le este aplicat un regim juridic diferit, nefiind justificată instituirea, prin art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, a unui termen de prescripție de 6 luni, atunci când titularul acțiunii este o persoană juridică, respectiv unul din cultele religioase din România, în vreme ce pentru persoanele fizice Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic

al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 instituia un termen de prescripție de un an al dreptului de acțiune pentru constatarea nulității absolute.

Astfel, prin stabilirea a două tipuri de termene se încalcă egalitatea de tratament, fiind încălcat art. 16 din Constituție și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În continuare, arată că atât Curtea de Apel Cluj, cât și Biserica Unitariană Maghiară au apreciat că sunt încălcate art. 53 și 115 din Constituție, ca urmare a nesocotirii art. 21 din Legea fundamentală, limitarea termenului de prescripție al acțiunii în constatarea nulității actelor juridice de înstrăinare a imobilelor contravenind accesului liber la justiție, deoarece restrângerea exercițiului acestui drept nu este nici rezonabilă, nici proporțională cu situația care a determinat-o. Astfel, este vorba de o ordonanță de urgență care a limitat termenul de 6 luni și, dacă nu ar fi existat o asemenea limitare, dreptul la acțiune ar fi imprescriptibil. În concluzie solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Având cuvântul, reprezentantul părților Lucia Dumuț și Mihail Dumuț, doamna avocat Raluca Stoinea, ridică problema admisibilității sesizării Curții Constituționale, având în vedere că instanța de contencios constituțional nu a fost sesizată printr-o încheiere, ci printr-o decizie pronunțată în etapa procesuală a recursului. De asemenea, arată că actul de sesizare a Curții Constituționale nu conține punctele de vedere ale părților. Astfel, sesizarea Curții Constituționale este inadmisibilă, fiind încălcate dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992. În acest sens invocă jurisprudența Curții, respectiv Decizia nr. 3 din 12 ianuarie 2010 sau Decizia nr. 26 din 12 ianuarie 2010, prin care s-a stabilit că dosarele trebuie să cuprindă în mod obligatoriu încheierea de sesizare și poziția părților. Prin urmare, solicită restituirea dosarului și completarea acestuia. Pe fondul cauzei, face referire strict la art. 53 și 115 din Constituție, arătând că acestea nu sunt încălcate. Astfel, susține că prin dispoziția legală criticată se asigură accesul la justiție și invocă Decizia Curții Constituționale nr. 968 din 20 noiembrie 2012, prin care Curtea a reținut că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele aceasta nu pot fi considerate ca îngrădiri ale accesului liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile. În vederea asigurării accesului la justiție, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Având cuvântul, reprezentantul părților Ambrus Erzsébet, Ambrus Kíry-Noémi, Ana Botușan, Dimitrie Botușan și Eugenia Șerban, doamna avocat Mihaela Elena Burzo, ridică aceeași

problemă procedurală a admisibilității sesizării Curții Constituționale, respectiv faptul că punctele de vedere ale părților nu au fost consemnate, iar sesizarea instanței de contencios constituțional s-a făcut printr-o decizie, și nu printr-o încheiere.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate, apreciază că accesul liber la justiție, garantat de art. 21 din Constituție, nu a fost încălcat prin prevederea unui termen de prescripție de 6 luni. Susține că, atât timp cât nu se poate discuta despre o restrângere a accesului la justiție, nu se poate pune problema încălcării art. 53 din Constituție. De asemenea, arată că nici dispozițiile art. 115 din Legea fundamentală nu au fost încălcate. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 16, arată că nu există discriminare, situațiile concrete fiind diferite, textul constituțional excluzând compararea drepturilor aparținând persoanelor fizice cu cele ale persoanelor juridice. În concluzie, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Având cuvântul, reprezentantul părții Daniela Lucia Zaharia, doamna avocat Onuța Igor, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că dispoziția legală criticată nu este de natură a încălca art. 16, 21 și 53 din Constituție. În acest sens invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 101 din 22 februarie 2005, Decizia nr. 287 din 7 iunie 2005 sau Decizia nr. 542 din 18 octombrie 2005. De asemenea, susține că dispoziția legală criticată nu încalcă nici dreptul de proprietate ocrotit de Constituție. În ceea ce privește încălcarea art. 115 privind domeniul ordonanțelor de urgență din Legea fundamentală, arată că ordonanța criticată nu este de natură a afecta vreun drept fundamental și că termenul de prescripție instituit nu afectează accesul liber la justiție.

Reprezentantul Ministerului Public, referitor la cererea prealabilă privind inadmisibilitatea sesizării Curții Constituționale, se opune admiterii acestei cereri, considerând că sesizarea este legală. Arată că instanța de contencios constituțional a fost sesizată potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992, iar faptul că sesizarea s-a făcut prin aceeași hotărâre prin care s-a soluționat și recursul, fiind însoțită de notele de ședință, nu creează o cauză de inadmisibilitate. Având în vedere că nu mai operează suspendarea de drept a soluționării cauzei de fond pe durata derulării procedurii în fața Curții Constituționale, instant, prin aceeași hotărâre prin care a soluționat fondul, a sesizat și instanța de contencios constituțional.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 101 din 22 februarie 2005, nr. 287 din 7 iunie 2005 și nr. 663 din 8 decembrie 2005, decizii care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză. Se mai arată că imprescriptibilitatea unor drepturi nu este un principiu constituțional, astfel încât legiuitorul poate deroga de la această regulă consacrată în dreptul comun.

De asemenea, susține, în privința încălcării art. 115 din Constituție, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 a fost emisă de Guvern sub imperiul regimului constituțional guvernat de Constituția din 1991, iar, potrivit dispozițiilor art. 114 de la acea vreme, Guvernul nu era ținut de interdicția expresă, de rang constituțional, a reglementării, printr-o ordonanță de urgență, a unor măsuri de natură să afecteze drepturi, libertăți sau îndatoriri prevăzute prin Legea fundamentală, astfel încât critica este lipsită de obiect.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 171/R/2013 din 17 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.649/117/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu**

soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, excepție invocată, din oficiu, de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă, la data de 22 noiembrie 2012, dată la care a pus-o în discuția părților și, pentru a acorda acestora posibilitatea de a formula concluzii cu privire la problemele de drept puse în discuție, a amânat judecarea cauzei pentru data de 10 ianuarie 2013.

La data de 7 ianuarie 2013, intimata Biserica Unitariană Maghiară, prin Episcopia Unitariană Cluj, a depus la dosar, pentru termenul din data de 10 ianuarie 2013, note de ședință prin care invocă și ea excepția de neconstituționalitate a prevederilor titlului II art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002.

Astfel, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost invocată, din oficiu, de Curtea de Apel Cluj, iar, prin notele de ședință depuse la dosar, și Biserica Unitariană Maghiară, prin Episcopia Unitariană Cluj, a invocat aceeași excepție de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă susține, în esență, că constatarea neconstituționalității termenului inițial de prescripție ar determina o altă soluție în cauză, pentru că, în lipsa acestui text, acțiunea ar fi imprescriptibilă față de declararea deja neconstituțională a altor termene de prescripție introduse prin acte normative ulterioare.

Dispoziția legală criticată este neconstituțională, deoarece instituirea unui termen de prescripție este o limitare a accesului liber la justiție, care este un drept fundamental, motiv pentru care poate fi adusă doar printr-o lege sau un act asimilabil legii, conform art. 53 din Constituție.

Potrivit art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală însă ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturile și libertățile prevăzute de Constituție. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 se introduce un termen de prescripție de 6 luni pentru exercitarea unor acțiuni având ca obiect constatarea nulității absolute.

În lipsa acestui termen, potrivit dreptului comun, respectiv art. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, exercitarea acestor acțiuni ar fi imprescriptibilă.

Instanța *a quo* apreciază că „legiuitorul, abilitat conform art. 53 din Constituție să statueze asupra limitărilor dreptului fundamental privind accesul la justiție, a stabilit că acțiunile în constatarea nulității pot fi introduse în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii de aprobare, aceasta fiind, în fapt, singura limitare constituțională, cel puțin formal, sub aspectul autorității competente, limitarea introdusă până la această dată prin ordonanță de urgență fiind neconstituțională și termenul de prescripție aplicabil fiind cel prevăzut de art. 2 din Decretul nr. 167/1958.”

Biserica Unitariană Maghiară, prin Episcopia Unitariană Cluj, în esență, aduce aceleași critici de neconstituționalitate art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 ca și Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă, însă, în plus, susține că textul de lege criticat contravine principiului constituțional al egalității în drepturi și al accesului liber la justiție, deoarece unor situații juridice similare le este aplicat un regim juridic diferit, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate nefiind justificată instituirea, prin art. VI alin. (4) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 184/2002, criticat în prezenta cauză, a unui termen de prescripție de 6 luni, atunci când titularul acțiunii este o persoană juridică, respectiv unul din cultele religioase din România, în vreme ce pentru persoanele fizice art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 instituia un termen de prescripție de un an al dreptului de acțiune pentru constatarea nulității absolute. Prin adoptarea și menținerea unor termene diferite pentru diferite categorii de persoane, ca în lăuntruul căruia să se poată exercita un anumit drept, nu este altceva decât o încălcare a art. 16 și 21 din Constituție, precum și a dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că, în ceea ce privește motivul de neconstituționalitate extrinsecă, acesta vizează în esență faptul că dispozițiile legale criticate au fost adoptate prin ordonanță de urgență, deși, prin efectul lor, afectează dreptul de proprietate al persoanelor îndreptățite la măsurile reparatorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000. Or, la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență a Guvernului, respectiv la 18 decembrie 2002, Constituția prevedea în art. 114 alin. (4) o singură condiție pentru adoptarea ordonanțelor de urgență, respectiv existența unei situații extraordinare care să justifice urgența reglementării, astfel că domeniul ordonanțelor de urgență nu era limitat prin alte condiții suplimentare.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate intrinsecă, aceasta nu poate fi primită pentru că legiuitorul are opțiunea de a stabili termene diferite de prescripție pentru acțiunile în nulitate, în funcție de regimul juridic aplicabil imobilelor ce fac obiectul măsurilor reparatorii.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, arată că prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 au fost abrogate în mod expres prin dispozițiile art. VI cuprins în titlul II din Legea nr. 247/2005, astfel încât, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, textul de lege criticat nemaifiind în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Referitor la actul de sesizare a instanței de contencios constituțional, Curtea constată că dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 prevăd că „sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere [...]”. În dezvoltarea acestei prevederi legale a fost adoptată Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 26/2010 privind actele de sesizare a Curții Constituționale în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 27 decembrie 2010. Or, în speța de față, sesizarea Curții s-a realizat prin Decizia civilă nr. 171/R/2013 din 17 ianuarie 2013,

pronunțată în Dosarul nr. 3.649/117/2006 de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă. În aceste condiții, Curtea reține că, în practică, pot apărea și situații particulare, respectiv atunci când instanța *a quo* sesizează instanța de contencios constituțional chiar prin hotărârea de soluționare a cauzei deduse judecății sale. Pentru a analiza legalitatea sesizării sale, Curtea Constituțională observă că, odată cu modificările operate prin Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, legiuitorul a eliminat suspendarea de drept a cauzei pe perioada soluționării excepției de neconstituționalitate și a introdus, corelativ, un nou motiv de revizuire a hotărârilor definitive.

În acest caz, aplicarea art. 2 din Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 26/2010 ar fi excesivă având în vedere finalitatea controlului de constituționalitate. De asemenea, Curtea are în vedere și respectarea dreptului părților de a formula cererile de revizuire în temeiul art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 din Codul de procedură civilă, în cazul în care Curtea constată neconstituționalitatea prevederii care a făcut obiectul excepției, mai ales că până la judecarea excepției de neconstituționalitate există posibilitatea ca litigiul din fața instanței ordinare să se fi soluționat.

În aceste condiții, Curtea reține că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl reprezintă prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 929 din 18 decembrie 2002, aprobată prin Legea nr. 48/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 25 martie 2004. În realitate, Curtea observă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. VI alin. (4) cuprins în titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002.

Deși prevederile art. VI alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 sunt în mod expres abrogate prin art. VI cuprins în titlul II din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra prevederilor legale criticate, dat fiind faptul că acestea continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecății, astfel încât, în acord cu propria sa jurisprudență (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), prin care s-a stabilit că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează a se pronunța pe fondul prezentei excepții de neconstituționalitate.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(4) *Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență. Pentru soluționarea acestor cauze instanțele judecătorești competente*

vor avea în vedere dispozițiile art. 46 alin. (1), (2) și (4) din Legea nr. 10/2001, cu modificările și completările ulterioare.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 115 alin. (6) privind domeniul ordonanțelor de urgență. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, constatându-se constituționalitatea acestora. În acest sens este Decizia nr. 349 din 24 septembrie 2013*, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, prin care Curtea a reținut următoarele:

I. În privința criticilor de neconstituționalitate extrinsecă:

Curtea a constatat că ordonanța de urgență criticată a fost emisă de Guvern sub imperiul regimului constituțional guvernat de Constituția din 1991, în forma sa nerevizuită, astfel încât controlul de constituționalitate al condițiilor de formă ale acestui act normativ trebuie raportat la prevederile constituționale corespunzătoare, în vigoare la momentul emiterii sale, moment care este anterior revizuirii și republicării Constituției în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2003, cu reactualizarea denumirilor și o nouă numerotare a textelor. Astfel, soluția de reglementare cuprinsă în fostul art. 114 alin. (1)—(5) *Delegarea legislativă*, din Constituția nerevizuită, se regăsește în art. 115 alin. (1)—(8) — *Delegarea legislativă*, după revizuirea și republicarea Constituției în 2003.

Astfel, invocarea încălcării unei condiții de fond a ordonanței de urgență, cuprinsă în art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, referitoare la neafectarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor constituționale, interdicție care nu era instituită însă anterior revizuirii Legii fundamentale, în fostul art. 114 alin. (1)—(5) din Constituție, nu poate fi reținută având în vedere că la data emiterii ordonanței de urgență criticate Guvernul nu era ținut de interdicția expresă, de rang constituțional, a reglementării, printr-o ordonanță de urgență, a unor măsuri de natură să afecteze drepturi, libertăți sau îndatoriri prevăzute prin Legea fundamentală, astfel încât susținerile autoarei excepției sunt fără obiect.

II. În privința criticilor de neconstituționalitate intrinsecă:

1. În privința criticii de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, Curtea a reținut că principiul egalității în drepturi a cetățenilor, prevăzut de art. 16 din Constituție, nu este aplicabil și persoanelor juridice în mod direct, ci numai în măsura în care, prin intermediul persoanei juridice, cetățenii își exercită un drept sau o libertate constituțională, cum este, în prezenta cauză, libertatea credinței religioase, exercitată prin intermediul unui cult religios (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 35 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996).

Însă, față de obiectul actului normativ criticat în prezenta cauză, respectiv măsuri pentru accelerarea aplicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005, Curtea reține că analizarea respectării exigențelor constituționale ce privesc asigurarea unei egale protecții în fața legii a drepturilor garantate constituțional nu poate fi raportată la libertatea credințelor religioase, protejată prin art. 29 din Constituție, ci are în vedere dreptul de proprietate aparținând

unei persoane juridice, centru de cult sau centru eparhial, astfel cum acestea sunt definite prin art. 1 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, respectiv instituția, cu sediu în România, care coordonează toate unitățile locale ale unui cult religios sau care are jurisdicție asupra unui număr de unități locale de cult situate într-o anumită zonă geografică a țării.

Din această perspectivă, Curtea a reținut că principiul constituțional al egalității în drepturi nu are incidență în cauză, deoarece acesta are în vedere asigurarea unei protecții egale în fața legii a drepturilor cetățenilor, ipoteza normativă a acestui text constituțional excluzând compararea drepturilor aparținând persoanelor fizice cu cele ale persoanelor juridice.

În subsidiar, Curtea a reținut că nu se poate susține că este discriminatorie stabilirea unui termen de 6 luni pentru invalidarea actelor juridice de înstrăinare a bunurilor imobile supuse restituirii către cultele religioase din România, spre deosebire de termenul de un an pe care îl aveau la dispoziție persoanele fizice îndreptățite la restituire, în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005. Astfel, de la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 și până la emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002, cultele religioase au avut la dispoziție un termen prin ipoteză mai lung în care puteau invoca nulitatea absolută, spre deosebire de termenul de un an instituit *ab initio* de Legea nr. 10/2001 pentru persoanele fizice.

2. În privința criticii de neconstituționalitate referitoare la faptul că limitarea termenului de prescripție al unei acțiuni în constatarea nulității absolute a unui act juridic contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție, deoarece restrânge în mod nejustificat accesul liber la justiție al titularilor dreptului la acțiune, respectiv cultele religioase din România, Curtea a reținut că accesul liber la justiție nu este un drept absolut, ci este susceptibil de anumite limitări sau condiționări, de natură a permite valorificarea în bune condiții a dreptului vizat. Astfel, reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul drepturilor altor titulari, în egală măsură ocrotite (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 400 din 5 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.012 din 3 noiembrie 2004, sau Decizia nr. 894 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 24 ianuarie 2007).

În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia accesul liber la justiție nu este un drept absolut, el putând fi supus la restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție. Mai mult, s-a arătat în jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, limitările ce pot fi aduse acestui drept sunt implicit permise, deoarece dreptul de acces la justiție necesită, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statelor, care poate să varieze în timp și spațiu, în funcție de nevoile și resursele de care dispune comunitatea (a se vedea, în acest sens, hotărârile din 21 februarie 1975, 28 mai 1985, 21 mai 2001 sau 30 mai 2013, pronunțate în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit* paragraful 38, *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, paragraful 56, *Z și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 93, respectiv *Nataliya Mikhaylenko împotriva Ucrainei*, paragraful 31).

Curtea a reținut că principiul accesului liber la justiție a fost respectat prin instituirea dreptului de a sesiza instanța cu o acțiune în constatarea nulității actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce fac obiect de reglementare al Ordonanței de

*) Decizia nr. 349 din 24 septembrie 2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 19 noiembrie 2013.

urgență a Guvernului nr. 94/2000, în temeiul art. 6 alin. (2) din acest act normativ. Ulterior, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, actul normativ criticat în prezenta cauză, a limitat la 6 luni exercițiul dreptului la acțiune pentru invalidarea actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce fac obiect de reglementare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, însă acest lucru nu îndreptățește partea interesată să susțină că nu a beneficiat de acces la justiție, pe care l-a putut exercita în cadrul termenului legal instituit.

Astfel, instituirea unui termen de prescripție a dreptului la acțiune pentru constatarea nulității absolute nu are semnificația unei restrângeri a exercițiului dreptului de acces la justiție. În acord cu jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, însuși conținutul juridic al dreptului de acces la justiție include și posibilitatea stabilirii de către legiuitor, în condițiile legii, a unor limitări, cum sunt termenele de prescripție, fără ca prin aceasta să fie adusă vreo îngrădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, să se asigure condițiile pentru valorificarea sa în concordanță cu exigențele statului de drept,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă, din oficiu, și de Biserica Unitariană Maghiară, prin Episcopia Unitariană Cluj, în Dosarul nr. 3.649/117/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. VI alin. (4) cuprinse în titlul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 430

din 24 octombrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (2)
din Legea gazelor nr. 351/2004**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004, excepție ridicată de Sandu Horia Manea în Dosarul nr. 40.416/4/2012 al Judecătoriai Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 431D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Societatea Comercială „GDF Suez Energy Romania” — S.A. din București, avocat Sergiu Sorescu, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa autorului excepției și a părții Societatea Comercială „Distrigaz Sud Rețele” — S.A. din București.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții Societatea Comercială „GDF Suez Energy Romania” — S.A. din București, care pune, în principal, concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate și, în subsidiar, concluzii de respingere ca neîntemeiată a acesteia. În acest sens arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă raportat la critica autorului acesteia, care solicită Curții Constituționale să dea interpretarea corectă unui text de lege prin pronunțarea unei decizii de interpretare. Această soluție se impune deoarece, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite prin lege, iar, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești. Prin urmare, Curtea Constituțională este competentă să examineze criticile de neconstituționalitate ale textelor cuprinse în legi sau în ordonanțe prin raportare la prevederile constituționale, și nu să interpreteze sau să verifice în ce măsură un astfel de text este sau nu aplicat greșit de către o instanță judecătorească sau de arbitraj comercial.

În subsidiar, solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispoziția legală criticată nu încalcă prevederile constituționale. Arată că textul de lege prevede că, după momentul punerii în funcțiune, obiectivele/conductele de gaze naturale se preiau în patrimoniul operatorului licențiat în baza unui contract, prin urmare nu este vorba de o expropriere și nu constituie o încălcare a dreptului de proprietate al solicitantului. Mai susține că atât în jurisprudența Curții Constituționale, cât și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că este permisă privarea de proprietate dacă aceasta a fost făcută într-un anumit context politic, economic sau social și dacă răspunde unei „utilități publice”. Invocă în acest sens Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*.

Reprezentantul Ministerului Public, referitor la susținerile apărătorului părții Societatea Comercială „GDF Suez Energy Romania” — S.A. din București privind inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate, pune concluzii de respingere a acestora, întrucât prin deciziile de interpretare, instanța de contencios constituțional realizează o interpretare proprie a normei legale, înlăturând sensul neconstituțional al acesteia. Pe fond, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004 în redactarea avută la data încheierii contractului de cofinanțare și constatarea că aceste dispoziții sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că preluarea obiectivelor/conductelor în patrimoniul operatorului licențiat se face fără despăgubire.

Textul criticat reglementează ipoteza în care operatorul licențiat refuză accesul la rețeaua de distribuție a gazelor naturale pentru lipsă de capacitate sau din lipsa obiectivelor/conductelor, părți componente, iar lucrările nu sunt economic justificate pentru operatorul licențiat, caz în care solicitantul participă în cotă-parte la finanțarea obiectivelor/conductelor. Întrucât această activitate nu naște un drept de proprietate asupra conductelor, se pune problema ce fel de drept se naște în baza acestei activități. Astfel, se poate considera că în patrimoniul solicitantului se naște un drept de creanță al cărui conținut patrimonial include sumele cu care a contribuit la realizarea obiectivelor/conductelor și care din

perspectiva art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se bucură de aceeași ocrotire întocmai ca dreptul de proprietate asupra bunurilor corporale. Dacă solicitantul nu are posibilitatea de a-și valorifica dreptul de creanță, atunci ne aflăm în situația unei îmbogățiri fără justă cauză pentru operatorul licențiat, iar dacă prin contractul care se încheie nu se prevede posibilitatea unei despăgubiri, atunci norma legală criticată este neconstituțională.

Din momentul punerii în funcțiune a obiectivelor/conductelor, dreptul de proprietate asupra acestora se transmite în patrimoniul operatorului licențiat, raporturile juridice fiind reglementate pe bază contractuală între solicitant și operatorul licențiat. Or, în măsura în care prin acest contract nu s-ar prevedea o justă despăgubire a solicitantului, iar intervenția instanței ar fi exclusă, atunci dispoziția legală ar lăsa posibilitatea unei ingerințe în dreptul de proprietate ce ar afecta însăși substanța dreptului, transformându-l într-un drept iluzoriu.

Mai arată că anexa la Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică prevede la pct. 17 că conductele de transport al gazelor naturale aparțin domeniului public al statului. Astfel, conductele sunt bunuri care aparțin domeniului public și nu pot fi dobândite prin accesione mobiliară artificială.

În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 40.416/4/2012, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004**, excepție ridicată de Sandu Horia Manea într-o cauză având ca obiect constatarea nulității unei clauze dintr-un contract de cofinanțare și constatarea dreptului de proprietate al Societății Comerciale „GDF Suez Energy Romania” — S.A. asupra conductei de gaze naturale a cărei extindere a făcut obiectul contractului de cofinanțare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că preluarea din patrimoniul solicitantului în cel al operatorului licențiat a investiției realizate și al cărei proprietar este în cotă-parte solicitantul se face în mod obligatoriu cu titlu gratuit.

Așadar, în condițiile în care dispoziția legală criticată impune încheierea unui contract prin care o parte trebuie să renunțe cu titlu gratuit la dreptul său de proprietate, aceste prevederi sunt neconstituționale.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă, invocând obiectul cererii de chemare în judecată și al cererii reconvenționale, în vederea evitării unei eventuale antepuneri în cauză, se abține de la exprimarea opiniei asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992. Totodată, constată că excepția de neconstituționalitate invocată îndeplinește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată și precizează că norma legală criticată nu reglementează o expropriere ce presupune trecerea

silită a unui bun din proprietatea privată în proprietatea publică și, pe cale de consecință, nici în prezența unei violări a dreptului de proprietate, aplicabilitatea normei fiind condiționată de acordarea consimțământului solicitantului. De asemenea, arată că nici prevederile art. 15 alin. (1) din Constituție nu sunt încălcate.

Avocatul Poporului consideră că art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004 sunt neconstituționale în măsura în care textul legal este interpretat în sensul că preluarea din patrimoniul solicitantului în cel al operatorului licențiat a investiției realizate și al cărei proprietar în cotă-parte este solicitantul se face în mod obligatoriu gratuit.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile reprezentantului părții Societatea Comercială „GDF Suez Energy Romania” — S.A. din București, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 28 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: *„În cazul în care realizarea obiectivelor/conductelor precizate la alin. (1) nu este economic justificată pentru operatorul licențiat, solicitantul va participa în cotă-parte, în colaborare cu acesta, la finanțarea obiectivelor/conductelor, sub condiția încheierii unui contract prin care consimte preluarea în patrimoniul operatorului licențiat a obiectivelor/conductelor din momentul punerii în funcțiune a acestora.”*

Art. 65 alin. (2) din Legea nr. 351/2004 a fost modificat prin articolul unic pct. 4 din Legea nr. 288/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2005 pentru modificarea și completarea Legii gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 17 octombrie 2005.

Ulterior, prin art. 200 din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 16 iulie 2012, dispozițiile Legii nr. 351/2004 au fost abrogate, cu excepția prevederilor art. 6—10. Ulterior, și dispozițiile art. 6—10 din Legea nr. 351/2004 au fost abrogate prin Legea nr. 160/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind modificarea și completarea Legii energiei electrice nr. 13/2007 și Legii gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 3 octombrie 2012.

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (1), potrivit cărora *„cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”*, și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține următoarele:

1. La data încheierii contractului de cofinanțare nr. 1700002281 din 6 noiembrie 2009 privind extinderea conductei de gaze naturale încheiat între părțile din litigiu, erau

în vigoare dispozițiile art. 65 alin. (2) din Legea nr. 351/2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 288/2005.

Deși prevederile art. 65 alin. (2) din Legea nr. 351/2004 sunt în mod expres abrogate, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra prevederilor legale criticate, dat fiind faptul că acestea continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecătii, în acord cu Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011 prin care Curtea a stabilit că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”. Așadar, Curtea urmează a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

2. Legiuitorul constituant a stabilit, prin dispozițiile cuprinse la art. 136 alin. (3) din Constituție, că bogățiile de interes public ale subsolului și alte bunuri stabilite de legea organică fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Prin urmare, Curtea reține că Legea gazelor nr. 351/2004 a reglementat, pe perioada cât a fost în vigoare, un domeniu de interes public, respectiv acela al politicii energetice a statului român în scopul satisfacerii cererii de gaze naturale pentru toate categoriile de consumatori.

Potrivit art. 21 din Legea gazelor nr. 351/2004, activitatea de transport al gazelor naturale constituie „serviciu public de interes național”, iar lucrările de realizare, exploatare și întreținere a obiectivelor sau sistemelor de transport de gaze naturale sunt „lucrări de utilitate publică”.

Așadar, Curtea constată că activitatea de distribuție a gazelor naturale este o activitate economică, cu caracter de serviciu public, desfășurată de o societate comercială sub controlul autorității publice.

3. În continuare, referitor la acordarea accesului noilor utilizatori la sistemul de distribuție a gazelor, Curtea constată că, potrivit art. 62 din lege, accesul la sistem are două componente, respectiv racordarea la sistem și utilizarea acestuia.

Potrivit cap. IV din Regulamentul privind accesul la sistemele de distribuție a gazelor naturale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.043/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 2 august 2004, cu modificările și completările ulterioare, pentru a avea acces la sistemul de distribuție, solicitantul depune o cerere în acest sens prin care solicită rezervarea de capacitate și racordarea propriu-zisă la sistemul de distribuție.

Refuzul privind accesul la sistemul de distribuție, potrivit art. 13 din regulament, se face în condițiile legii, respectiv, în speță, în condițiile art. 64 din Legea gazelor nr. 351/2004. În acest caz, rezultă obligația operatorului licențiat de a întocmi un studiu de fezabilitate prin care se determină condițiile tehnice și economice de acordare a accesului solicitanților la sistem.

În situația în care studiul de fezabilitate evidențiază faptul că realizarea lucrărilor privind accesul la sistem nu este economic justificată pentru operatorul licențiat, s-a instituit în sarcina solicitantului obligația de a participa la finanțarea lucrării alături de operatorul licențiat cu o cotă-parte. Astfel, în acest caz, solicitantul participă, în conformitate cu art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004, la cofinanțarea lucrărilor necesare pentru conectarea la sistemul de distribuție a gazelor naturale.

Totodată, prin alin. (2) al art. 65 din lege este instituită obligația solicitantului de a consimți, prin încheierea unui contract, la preluarea în patrimoniul operatorului licențiat a obiectivelor/conductelor din momentul punerii în funcțiune a acestora.

Pentru respectarea strictă a prevederilor art. 65 din Legea gazelor nr. 351/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 288/2005, s-a prevăzut corelativ, la art. 109 pct. 4 din lege, măsura sancționării contravenționale a persoanelor fizice sau

juridice care execută lucrări noi, modifică ori extind obiective din sectorul gazelor naturale cu încălcarea art. 65.

4. În ipoteza normei criticate, respectiv în situația preluării obiectivelor/conductelor în patrimoniul operatorului licențiat, Curtea are în vedere că obligația suportării cheltuielilor prevăzute la art. 65 alin. (2) din lege revine în sarcina solicitantului, care trebuie să avanseze sumele necesare pentru modificarea instalațiilor de distribuție a gazelor naturale, ca urmare a acordării accesului, în situația în care aceste modificări nu sunt economic justificate pentru operatorul licențiat. Este firesc ca asemenea cheltuieli să fie suportate de cel în al cărui interes se fac, însă legiuitorul trebuia să prevadă ce anume reprezintă aceste cheltuieli, în sensul că ele dau naștere unui drept de creanță sau unui drept de proprietate asupra obiectivelor/conductelor, astfel că, trecând în proprietatea operatorului licențiat, trebuie să se prevadă modalitatea de despăgubire a solicitantului.

Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la faptul că predarea în mod gratuit către operatorul licențiat a cotei-părți din lucrarea pe care o finanțează echivalează cu o expropriere fără despăgubire, Curtea reține că norma criticată nu reglementează o măsură de expropriere, care este o garanție a dreptului de proprietate, ce presupune trecerea silită a unui bun din proprietatea privată în proprietatea publică, cu justă și prealabilă despăgubire.

În consecință, având în vedere natura criticilor de neconstituționalitate, precum și conținutul normativ al textului legal supus controlului de constituționalitate, Curtea trebuie să stabilească dacă soluția legislativă criticată reprezintă o limitare a dreptului de proprietate și dacă limitarea este justificată. Prin urmare, Curtea va analiza dacă limitele impuse de legiuitor dreptului de proprietate al solicitanților accesului la sistemul de distribuție a gazelor prin reglementarea obligației acestora de a preda obiectivele/conductele în patrimonial operatorului licențiat reprezintă o limitare rezonabilă care să nu fie disproporționată în raport cu obiectivul dorit.

Curtea reține că, potrivit art. 555 din Codul civil (art. 480 din Codul civil din 1864), proprietatea privată este dreptul titularului de a poseda, de a folosi și de a dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege. Conținutul juridic al dreptului de proprietate cuprinde posesia, folosința și dispoziția, atribute care configurează puterea pe care proprietarul o are asupra lucrului. Bunurile proprietate privată sunt în circuitul civil, iar acest aspect este de natură să asigure esența unei economii de tip concurențial. Este unul din motivele pentru care dreptul de proprietate privată constituie obiectul unui regim de ordin constituțional, fiind garantat prin art. 44 din Constituție.

În acest sens, Curtea, indiferent de calificarea cheltuielilor realizate, constată că atât obiectivele/conductele, cât și creanța în sine reprezintă un bun, iar solicitantul justifică un drept de proprietate fie asupra obiectivelor/conductelor în limitele cotei-părți cu care a participat la realizarea lor, fie asupra creanței.

În ceea ce privește autorul limitării dreptului de proprietate, respectiv statul sau o terță persoană, Curtea constată că statul, prin norma legală edictată, este cel care intervine în formarea acordului de voință, obligând solicitantul să consimtă la preluarea în patrimonial operatorului licențiat a obiectivelor/conductelor din momentul punerii în funcțiune a acestora.

Curtea reține că limitarea dreptului de proprietate trebuie să fie justificată, iar justificarea trebuie să se întemeieze pe o dispoziție expres prevăzută de Constituție. În acest sens, Curtea reține că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție. Însă, limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate.

Astfel cum s-a arătat și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia reglementării folosirii bunurilor, spre exemplu în Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei*, paragraful 45, sau în Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*, paragrafele 45—46, este de competența statului reglementarea folosinței unor bunuri proprietate privată atunci când se urmărește un scop de interes general, dar, în aceeași măsură, nu trebuie pierdute din vedere imperativele de protejare a interesului individual, iar păstrarea raportului de proporționalitate implică acordarea unei despăgubiri, dreptul de indemnizare fiind un element constitutiv al dreptului de proprietate.

În acest sens, Curtea trebuie să stabilească dacă scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată este unul legitim. Astfel, Curtea constată că scopul urmărit de legiuitor prin instituirea obligației preluării obiectivelor/conductelor în patrimoniul operatorului licențiat, în ipoteza normei criticate, îl constituie satisfacerea interesului general și apărarea drepturilor fundamentale ale individului, respectiv asigurarea securității și continuității în furnizarea gazelor naturale, realizarea serviciului public în condiții de eficiență energetică și de protecție a mediului, respectarea prevederilor impuse de standardele de performanță specifice, precum și asigurarea accesului terților la sistemele de distribuție.

Curtea constată că măsura luată este adecvată, fiind adaptată scopului urmărit, și este capabilă, în abstract, să îndeplinească exigențele acestuia.

Referitor la necesitatea măsurii, Curtea reține că exercitarea de către operatorul licențiat a controlului folosirii instalațiilor și executării lucrărilor de întreținere la acestea reprezintă un interes general major. Mai mult, lipsa acestei măsuri presupune existența a numeroși proprietari ai obiectivelor/conductelor, cu consecințe asupra regimului de uz și servitute asupra terenurilor afectate de acestea. Curtea constată că, așa cum rezultă și din prevederile art. 86 din Legea gazelor nr. 351/2004, concesionarii din sectorul gazelor naturale au beneficiat, în condițiile legii, pe durata lucrărilor de realizare, reabilitare, re tehnologizare, respectiv de exploatare și de întreținere a capacităților respective de dreptul de uz și dreptul de servitute legală asupra terenurilor și altor bunuri proprietate publică sau proprietate privată a persoanelor fizice ori juridice.

Prin urmare, dreptul de uz și de servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile/conductele de gaze naturale poate fi acordat doar operatorului licențiat, nu și solicitantului (eventual proprietar al obiectivelor/conductelor), rațiunea acordării acestor drepturi fiind asigurarea, în final, a condițiilor de securitate în alimentarea cu gaze naturale de către operatorul licențiat.

Curtea reține că legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea dreptului de proprietate, în accepțiunea conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind soluții juridice echitabile. Curtea observă că legiuitorul a inserat chiar în textul criticat pentru neconstituționalitate prevederea referitoare la consimțământul solicitantului privind preluarea în patrimoniul operatorului licențiat a obiectivelor/conductelor. Prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul a dat expresie imperativului de satisfacere a interesului general și apărare a drepturilor fundamentale ale individului.

Însă prin condiționarea accesului la sistemul de gaze de încheierea contractului prevăzut de art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004 prin care solicitantul consimte preluarea în patrimoniul operatorului licențiat a obiectivelor/conductelor realizate, fără acordarea posibilității solicitantului de a-și recupera contravaloarea investiției realizate prin mijloacele

financiare și materiale proprii, precum și prin interpretarea că preluarea se face în mod obligatoriu cu titlu gratuit, Curtea reține că este înfrânt justul echilibru care trebuie să existe între interesele generale și cele individuale. Or, statul prin actele normative pe care le adoptă trebuie să protejeze dreptul de proprietate al indivizilor. Astfel, prin nerespectarea principiului proporționalității, s-a afectat însăși substanța dreptului de proprietate, măsura neputând fi calificată ca una de stabilire a limitelor dreptului de proprietate, în sensul art. 44 alin. (1) din Constituție.

5. Reținând încălcarea dreptului fundamental menționat, se pune problema analizării constituționalității dispozițiilor legale criticate și prin prisma art. 1 alin. (5) din Constituție.

Curtea este competentă să efectueze controlul de constituționalitate și prin raportare la acest text constituțional ce devine incident, din moment ce, în prealabil, a fost constatată neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate în raport cu textele constituționale invocate de autorul excepției de neconstituționalitate. Este o consecință firească, ce dă expresie principiului supremației Constituției prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 100 din 9 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 24 martie 2004).

Or, art. 1 alin. (5) din Constituție consacră principiul respectării obligatorii a legilor. Pentru a fi respectată de destinatarul său, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita.

În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011).

Analizând ipoteza normativă criticată, Curtea constată că legiuitorul nu a stabilit un quantum al cotei-părți de participare a solicitantului.

Or, Curtea reține că prin modificarea inițială adusă Legii gazelor nr. 351/2004 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2005 la alin. (7) al art. 65 se preciza ce reprezintă cota-parte de participare a solicitantului, respectiv cota-parte reprezenta cea valoare a lucrării care, potrivit studiului de fezabilitate, nu este economic justificată pentru operatorul licențiat. Însă, după aprobarea ordonanței de urgență prin Legea nr. 288/2005, alin. (2) și (7) ale art. 65 s-au comasat, rezultând redactarea actuală a alin. (2), care nu face o delimitare clară a cotei-părți de participare la finanțarea obiectivelor/conductelor a fiecărei părți contractante.

De asemenea, nu se precizează nici dacă activele folosite pentru execuția lucrării de racordare sunt în sarcina operatorului licențiat sau a solicitantului, ci se instituie doar obligativitatea încheierii unui contract prin care solicitantul accesului consimte la preluarea în patrimoniul operatorului licențiat a obiectivelor/conductelor din momentul punerii în funcțiune a acestora.

Din analiza redactării alin. (2) al art. 65 din Legea gazelor nr. 351/2004 s-ar putea înțelege faptul că se lasă la aprecierea, respectiv negocierea părților contractante, atât a naturii contractului pe care îl vor încheia, cât și a caracterului oneros sau gratuit al contractului încheiat. De asemenea, nu este clară nici natura dreptului ce se naște din aceste activități.

Astfel, textul de lege criticat este echivoc încălcând prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la precizia și claritatea normei juridice.

Așadar, dispozițiile legale criticate sunt neclare și lipsite și de precizie, ca o condiție esențială a calității și constituționalității normei juridice, contravenind art. 1 alin. (5) din Constituție, iar lipsa de claritate și de previzibilitate a actului normativ afectează în mod direct și dreptul de proprietate, care este în egală măsură încălcat.

Ținând cont de toate aceste considerente, Curtea constată că dispozițiile art. 65 alin. (2) din Legea nr. 351/2004 contravin și prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Sandu Horia Manea în Dosarul nr. 40.416/4/2012 al Judecătoriai Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 65 alin. (2) din Legea gazelor nr. 351/2004 sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Judecătoriai Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 489

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (1) pct. 8 și alin. (2) și art. 108 alin. (1) lit. a) pct. 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 99 alin. (1) pct. 8 și alin. (2) și art. 108 alin. (1) lit. a) pct. 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Daniel Gheorghe Șchifirneț în Dosarul nr. 4.965/180/2013 al Judecătoria Bacău — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 586D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.965/180/2013, **Judecătoria Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 99 alin. (1) pct. 8 și alin. (2) și art. 108 alin. (1) lit. a) pct. 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Daniel Gheorghe Șchifirneț în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții referitoare la regimul circulației pe drumurile publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă nejustificat legislația europeană. În opinia sa, ar trebui ca la o primă abatere de la respectarea regimului circulației pe drumurile publice, persoana să fie sancționată cu avertisment și, abia ulterior, agentul de circulație să poată dispune o sancțiune contravențională mai gravă.

Judecătoria Bacău — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece măsurile instituite prin actul normativ contestat au drept scop „asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale

persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului”. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată, din perspectiva interesului general ocrotit, neaducând atingere art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 99 alin. (1) pct. 8 și alin. (2) și art. 108 alin. (1) lit. a) pct. 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 99 alin. (1) pct. 8 și alin. (2): „(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa I de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de către persoane fizice: [...]*

8. *nerespectarea obligației pasagerilor aflați într-un autovehicul de a purta, în timpul deplasării pe drumurile publice, centura sau dispozitivele de siguranță omologate; [...]*

(2) *Amenda contravențională prevăzută la alin. (1) se aplică și conducătorului de autovehicul sau tramvai care săvârșește o faptă pentru care se aplică 2 puncte de penalizare, conform art. 108 alin. (1) lit. a).”;*

— Art. 108 alin. (1) lit. a) pct. 3 și 4: „(1) *Săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a uneia sau mai multor contravenții atrage, pe lângă sancțiunea amenzii, și aplicarea unui număr de puncte de penalizare, după cum urmează:*

a) *2 puncte de penalizare pentru săvârșirea următoarelor fapte: [...]*

3. *nerespectarea obligației de a purta, în timpul circulației pe drumurile publice, centura de siguranță ori căștile de protecție omologate, după caz;*

4. *depășirea cu 10—20 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.”;*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Protecția proprietății*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.172 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 23 ianuarie 2008, Curtea Constituțională a statuat că obligația instituită în sarcina conducătorilor de autovehicule și persoanelor care ocupă locuri prevăzute prin construcție cu centuri sau dispozitive de siguranță ori omologate de a le utiliza reprezintă măsuri de ordin legislativ menite să asigure protejarea vieții, sănătății și integrității fizice a persoanelor, iar necesitatea impunerii unei astfel de obligații a fost dovedită de studii care au relevat că purtarea centurilor sau a dispozitivelor de siguranță reduce riscul producerii unor accidente mortale sau cu consecințe grave pe drumurile publice. Această obligație este în acord cu exigențele Uniunii Europene, concretizate în prevederile Directivei Consiliului 91/671/CEE din 16 decembrie 1991 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind utilizarea obligatorie a centurii de siguranță în vehiculele cu o capacitate mai mică de 3,5 tone, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 373 din 31 decembrie 1991.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Daniel Gheorghe Șchifirnet în Dosarul nr. 4.965/180/2013 al Judecătorei Bacău — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 99 alin. (1) pct. 8 și alin. (2) și art. 108 alin. (1) lit. a) pct. 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Bacău — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru stabilirea condițiilor de operare în spațiul aerian național a aeronavelor civile motorizate fără pilot la bord

Având în vedere dezvoltarea continuă a industriei aeronautice în ceea ce privește fabricația și utilizarea aeronavelor fără pilot la bord,

luând în considerare faptul că pe plan internațional nu au fost stabilite încă standarde comune de certificare și operare a aeronavelor civile fără pilot la bord,

ținând cont de faptul că la nivelul Uniunii Europene pachetul de reglementări în domeniului aeronavelor civile fără pilot la bord, cu masa maximă la decolare mai mare de 150 kg, urmează să fie finalizat până în anul 2016, în timp ce aeronavele civile fără pilot la bord, cu masa maximă la decolare mai mică de 150 kg, rămân sub incidența reglementărilor naționale emise de statele membre ale Uniunii Europene,

pentru a permite operarea în spațiul aerian național a aeronavelor civile motorizate fără pilot la bord, până la emiterea pachetului de reglementări europene și naționale specifice care să acopere atât domeniul certificării, cât și domeniul operării acestor aeronave,

în temeiul prevederilor art. 4 lit. b) și f) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Operarea aeronavelor civile motorizate fără pilot la bord în spațiul aerian național este permisă numai în zone de spațiu aerian segregat temporar, înființate, alocate și activate conform reglementărilor aplicabile în vigoare.

(2) Zonele prevăzute la alin. (1) se stabilesc în întregime în spațiul aerian de clasă G, iar limita verticală superioară a acestora trebuie să fie cu cel puțin 150 m sub limita minimă a spațiului aerian controlat.

(3) Cererea pentru înființarea zonei prevăzute la alin. (1) se transmite de către operatorul aeronavei Autorității Aeronautice Civile Române cu cel puțin 45 de zile înainte de data prevăzută pentru începerea activității. Modelul cererii și informații privind documentele-suport care trebuie anexate acesteia se publică pe pagina proprie de internet a Autorității Aeronautice Civile Române www.caa.ro.

(4) Alocarea și activarea zonelor prevăzute la alin. (1) se efectuează în conformitate cu reglementările aeronautice aplicabile.

Art. 2. — În sensul prezentului ordin, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *operator al aeronavei* — persoană fizică sau juridică care efectuează operațiuni aeriene cu o aeronavă civilă motorizată fără pilot la bord și care solicită în acest scop înființarea unei zone de spațiu aerian segregat temporar conform prevederilor prezentului ordin;

b) *spațiu aerian de clasă G* — zonă delimitată de spațiu aerian în care nu sunt furnizate servicii de control al traficului aerian.

Art. 3. — O aeronavă civilă motorizată fără pilot la bord și cu masa maximă la decolare mai mare de 150 kg poate fi operată în spațiul aerian național, în condițiile respectării cerinței prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2), numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) deține un certificat de înmatriculare;

b) deține un certificat de tip și un certificat de navigabilitate, conform cu reglementările europene emise în aplicarea Regulamentului (CE) nr. 216/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 februarie 2008 privind normele comune în domeniul aviației civile și instituirea unei Agenții Europene de Siguranță a Aviației și de abrogare a Directivei 91/670/CEE a Consiliului, a Regulamentului (CE) nr. 1.592/2002 și a Directivei 2004/36/CE;

c) operatorul aeronavei este certificat, după caz, în funcție de operațiunile aeriene civile desfășurate, în conformitate cu reglementările aeronautice aplicabile emise la nivel național sau cu cele emise la nivelul Uniunii Europene;

d) aeronava este asigurată, conform legii, pentru daune produse terților.

Art. 4. — O aeronavă civilă motorizată fără pilot la bord și cu masa maximă la decolare mai mică sau egală cu 150 kg poate fi operată în spațiul aerian național, în condițiile respectării cerinței prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2), numai dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) deține un certificat de identificare emis de Autoritatea Aeronautică Civilă Română sau un certificat de înmatriculare ori un document echivalent emis de alt stat;

b) în cazul în care aeronava are o masă maximă la decolare mai mare de 15 kg, deține un permis de zbor național emis de Autoritatea Aeronautică Civilă Română sau un document de certificare tehnică echivalent emis de alt stat, recunoscut de Autoritatea Aeronautică Civilă Română;

c) aeronava este asigurată, după caz, conform legii, pentru daune produse terților.

Art. 5. — (1) Nicio prevedere a prezentului ordin nu exonerează operatorul unei aeronave civile motorizate fără pilot la bord de obligația respectării prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 912/2010 pentru aprobarea procedurii de autorizare a zborurilor în spațiul aerian național, precum și a condițiilor în care decolarea și aterizarea aeronavelor civile se pot efectua și de pe/pe alte terenuri sau suprafețe de apă decât aerodromurile certificate, cu modificările și completările ulterioare, atunci când efectuează operațiuni aeriene civile în spațiul aerian național.

(2) Prezentul ordin nu se aplică:

a) aeromodelelor, așa cum acestea sunt definite și clasificate de către Federația Internațională de Aeromodelism și de către Federația Română de Modelism, atunci când sunt utilizate în cadrul competițiilor, demonstrațiilor aeriene sau al altor manifestații oficiale organizate de Federația Română de Modelism;

b) aeronavelor civile motorizate fără pilot la bord și cu masa maximă la decolare mai mică sau egală cu 1 kg, atât timp cât:

— sunt operate într-o zonă deschisă, fără construcții cu destinația de locuință;

— sunt operate fără depășirea câmpului vizual al persoanei care asigură comanda aeronavei de la sol, dar nu mai mult de 150 m distanță pe orizontală și de 100 m distanță pe înălțime față de această persoană;

— nu au montate pe ele aparatură pentru filmare sau transmisie de date.

(3) Răspunderea pentru eventuale daune provocate ca urmare a operării aeromodelelor și aeronavelor prevăzute la alin. (2) revine în totalitate persoanelor care asigură comanda acestora de la sol.

Art. 6. — (1) În termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, Autoritatea Aeronautică Civilă Română publică pe propria pagină de internet, www.caa.ro, documentele și informațiile prevăzute la art. 1 alin. (3).

(2) Până la data de 30 iunie 2015, Autoritatea Aeronautică Civilă Română va elabora și va supune aprobării ministrului transporturilor proiectele reglementărilor aeronautice civile naționale privind operarea în spațiul aerian național a aeronavelor civile motorizate fără pilot la bord și care au masa maximă la decolare mai mică sau egală cu 150 kg.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării.

Art. 8. — Prezentul ordin se aplică până la data de 30 ianuarie 2016.

p. Ministrul transporturilor,
Constantin Matei,
subsecretar de stat

București, 13 ianuarie 2014.
Nr. 8.

CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI BAIA MARE
SERVICIUL PUBLIC ASISTENȚĂ SOCIALĂ

L I S T A

asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială, cărora li s-au alocat subvenții de la bugetul local al municipiului Baia Mare în anul 2013 finanțate în baza Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială

Nr. crt.	Denumirea organizației	Nr. de beneficiari asistați în anul 2013	Suma acordată pentru anul 2013
1.	Asociația „Solidaritatea speranței”	5 vârstnici asistați în centru rezidențial	15.000
2.	Fundația „Tu și cu mine”	15 vârstnici/bolnavi — servicii la domiciliu	21.600
3.	Asociația Esperando	40 persoane cu dizabilități — centru de zi	84.000
4.	Asociația Autism Baia Mare	20 copii cu autism — centru de zi	42.000
5.	Asociația MEDHELP	25 vârstnici — servicii la domiciliu	36.000
6.	Asociația profesională neguvernamentală de asistență socială ASSOC	24 de persoane cu dizabilități care au împlinit 18 ani — centru de zi	50.400
7.	Fundația „Sacro Cuore”	24 copii din familii defavorizate social — centru de zi	50.400
	TOTAL	153 persoane asistate	299.400 lei

★

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 1.069/2013 privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului Național pentru Cercetare și Formare Culturală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 24 decembrie 2013, se fac următoarele rectificări:

— la art. 3 pct. 5 lit. d) și la art. 14, în loc de: „*Europa Creativă 2007—2013*” se va citi: „*Europa pentru Cetățeni 2007—2013*”.

★

La Ordinul viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, și al ministrului delegat pentru buget nr. 2.032/2013 privind aprobarea formatului și structurii bugetului de venituri și cheltuieli, precum și a anexelor de fundamentare a acestuia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 23 decembrie 2013, se fac următoarele rectificări:

— la anexa nr. 2, nr. rd. 156, coloana „Indicatori”, în loc de: „*(lei/persoană)*” se va citi: „*(mii lei/persoană)*”;
— la anexa nr. 4, nr. rd. 133, coloana „Indicatori”, în loc de: „— *provizioane în legatura contractul de mandat*” se va citi: „— *din participarea salariiilor la profit*”;
— la anexa nr. 10, nr. rd. 134, coloana „Indicatori”, în loc de: „*(lei/persoană)*” se va citi: „*(mii lei/persoană)*”.

★

În anexa la Ordinul ministrului sănătății nr. 34/2014 pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății, interimar, nr. 1.446/2009 privind înființarea Comisiei Naționale de Etică și aprobarea componenței acesteia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 13 ianuarie 2014, se fac următoarele rectificări:

— la poziția „Vicepreședinte”, în loc de: „*acad. prof. dr. Elena Cristea*” se va citi: „*acad. prof. dr. Aurelia Cristea*”;
— la poziția „Membri”, în loc de: „— *episcop vicar de București Varsanufie Gorcescu*” se va citi: „— *episcop vicar de București Varsanufie Gogescu*”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

